

T R E Ś Ć :

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 85 — Nr 159 z dnia 24 czerwca 1953 r. w sprawie udzielenia zezwoleń na demontaż i wykorzystanie nieczynnych i nie przewidzianych do uruchomienia rurociągów na niektórych terenach.

Poz. 86 — Nr 165 z dnia 1 lipca 1953 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wydawania, finansowania i kolportażu cenników artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 87 — Nr 9 z dnia 29 czerwca 1953 r. w sprawie wykonywania przez Ministra Energetyki nadzoru nad

elektrowniami nie zbywającymi zawodowo energii elektrycznej w zakresie działalności eksploatacyjnej i inwestycyjnej.

PISMA OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 88 — Nr CE3 z dnia 24 czerwca 1953 r. w sprawie prac statystyczno - sprawozdawczych prowadzonych przez jednostki gospodarki uspołecznionej w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych.

Poz. 89 — Nr OP1 z dnia 1 lipca 1953 r. w sprawie ustanowienia norm resortowych i zakładowych

Sprostowanie.

85.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 159 z dnia 24 czerwca 1953 r.

(znak: BI 8—A05—48)

w sprawie udzielania zezwoleń na demontaż i wykorzystanie nieczynnych i nie przewidzianych do uruchomienia rurociągów na niektórych terenach.

W celu racjonalnego wykorzystania nieczynnych rurociągów stalowych i żeliwnych na terenach województwa szczecińskiego, koszalińskiego i zielonogórskiego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do demontażu i wykorzystania nieczynnych i nie przewidzianych do uruchomienia rurociągów wodnych, gazowych i parowych, położonych na terenach województw szczecińskiego, koszalińskiego i zielonogórskiego, upoważnione są wyłącznie przedsiębiorstwa państwowe wyznaczone przez Ministrów Budownictwa Przemysłowego i Budownictwa Miast i Osiedli, w ich zakresie działania.

2. Na demontaż rurociągów konieczne jest zezwolenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1 ust. 1, składają wnioski o demontaż i wykorzystanie rurociągu:

- 1) położonego na terenie użytkowanym przez jednostkę budżetu centralnego lub rozliczającą się z budżetem centralnym — do tej jednostki oraz do właściwej Wojewódzkiej Komisji Planowania Gospodarczego (WKPG),
- 2) położonego na terenie użytkowanym przez jednostkę budżetu terenowego lub rozliczającą się z budżetem terenowym — do właściwej WKPG.

2. Wniosek powinien zawierać dokładne dane co do długości trasy, przez którą przebiega rurociąg, jego średnicy i rodzaju materiału.

§ 3. 1. Jednostki, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, przesyłają wniosek wraz ze swoją opinią do nadzorującego je ministerstwa (urzędu centralnego) w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

2. Ministerstwa (urzędy centralne) oraz WKPG, do których wpłynęły wnioski, przesyłają je wraz ze swoją opinią do Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej — Zarząd dla Spraw Stali w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Opinia, o której mowa w ust. 2, powinna zawierać następujące dane:

- 1) czy nieczynny rurociąg jest przewidziany do wykorzystania, a jeżeli tak, to w jakim celu i począwszy od którego roku;
- 2) czy roboty demontażowe związane są z uszkodzeniem innych urządzeń (np. nawierzchni dróg) i jakie mogą one wywołać konsekwencje dla gospodarki narodowej;
- 3) wniosek opiniodawcy.

§ 4. Centralny Urząd Gospodarki Materiałowej przedstawia otrzymane wnioski do decyzji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

86.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

nr 165 z dnia 1 lipca 1953 r.

(znak: CE 1A—4—4)

zmieniające zarządzenie w sprawie wydawania, finansowania i kolportażu cenników artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 380 z dnia 12 grudnia 1952 r. w sprawie wydawania, finansowania i kolportażu cenników artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych (Biuletyn PKPG nr 55, poz. 246) w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Prezesem Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 3 ust. 1. wyraz: „Polskie Wydawnictwa Gospodarcze „Polgos“ zastępuje się wyrazami: „Centrala Wydawnicza Druków“ (CWD);

- 2) w § 4 ust. 1. wyraz: „Polgos“ zastępuje się wyrazami: „CWD“;
- 3) w § 6:
- w ust. 1. wyrazy: „PP „Dom Książki“ zastępuje się wyrazami: „PP Centralę Wydawniczą Druków“;
  - w ust. 2. wyraz: „księgarń“ zastępuje się wyrazami: „punktów sprzedaży“;
  - w ust. 3. wyrazy: „PP „Dom Książki“ zastępuje się wyrazami: „Centralę Wydawniczą Druków“, a wyraz „księgarń“ zastępuje się wyrazami: „punktów sprzedaży“;
- 4) § 7 skreśla się.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1953 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW w z. J. Kole
PREZES CENTRALNEGO URZĘDU WYDAWNICTW
PRZEM. GRAFICZNEGO I KSIĘGARSTWA K. Kuryluk

87.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

nr 9 z dnia 29 czerwca 1953 r.

(znak: EN-42-101)

w sprawie wykonywania przez Ministra Energetyki nadzoru nad elektrowniami nie zbywającymi zawodowo energii elektrycznej w zakresie działalności eksploatacyjnej i inwestycyjnej.

W wykonaniu § 2 ust. 3 uchwały Prezydium Rządu Nr 627 z dnia 30 lipca 1952 roku w sprawie nadzoru nad działalnością elektrowni nie zbywających zawodowo energii elektrycznej, ustala się następujące zasady współpracy i tryb postępowania przy sprawowaniu przez Ministra Energetyki nadzoru nad wytwarzaniem i rozdzielaniem energii elektrycznej w elektrowniach nie zbywających zawodowo energii elektrycznej:

§ 1. Minister Energetyki wykonuje nadzór nad wytwarzaniem i rozdzielaniem energii elektrycznej w elektrowniach nie zbywających zawodowo energii elektrycznej (elektrownie przemysłowe) za pośrednictwem zarządów okręgów energetycznych (ZEO).

§ 2. Terytorialny podział Państwa na okręgi energetyczne ustala rozporządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 16 stycznia 1952 r., w sprawie podziału Państwa na okręgi energetyczne (Dz.U.Nr 5, poz. 37)

§ 3. Minister Energetyki w porozumieniu z ministrem resortu, do którego należą przedsiębiorstwa posiadające elektrownie przemysłowe, ustali w drodze zarządzenia, które elektrownie podlegają nadzorowi, dzieląc je na grupy zależnie od znaczenia elektrowni dla okręgu energetycznego oraz ustali termin rozpoczęcia sprawowania nadzoru, o którym mowa w § 1.

§ 4. 1. Projekt zarządzenia, o którym mowa w § 3, opracowany przez Ministerstwo Energetyki, przesłany zostanie do uzgodnienia ministerstwu nadzorującemu, właściwemu dla przedsiębiorstw posiadających elektrownie przemysłowe.

2. Wydanie zarządzenia powinno nastąpić nie później niż w ciągu 6 tygodni od daty przesłania projektu.

3. W razie niezgodnienia stanowisk ministrów określonych w § 3, decyduje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5. Kopie zarządzeń powinny być przesłane do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do Departamentu Energetyki i do Departamentu Techniki.

§ 6. Zarządy Energetyczne Okręgów obowiązane są przeprowadzać inspekcje i analizować pracę elektrowni przemysłowych w zakresie:

- wykonania planów mocy dyspozycyjnej i produkcji energii elektrycznej oraz produkcji energii cieplnej oddawanej na zewnątrz, ustalonych przez władze nadrzędne elektrowni przemysłowych i uzgodnione przez nie z zarządami energetycznymi okręgów w myśl instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 2 z dnia 25 sierpnia 1952 r. w sprawie uzgadniania rocznych i operatywnych planów produkcyjnych i technicznych elektrowni nie zbywających zawodowo energii elektrycznej,
- wykonania planów usprawnień organizacyjno-technicznych uzgodnionych w myśl instrukcji wymienionej w pkt 1,
- zdolności do działania urządzeń technicznych elektrowni oraz sposobu i stopnia ich wykorzystania,
- wykonania planów remontów kapitalnych podstawowych urządzeń pod względem jakości i terminowości wykonania,
- stosowania obowiązujących przepisów eksploatacji oraz przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy,
- właściwego prowadzenia dochodzeń w przypadkach awarii, wydawania zarządzeń poawaryjnych i wykonania tych zarządzeń,
- wykonywania zarządzeń okręgowego dyspozytora mocy,
- postępu prac inwestycyjnych w elektrowniach przemysłowych.

§ 7. 1. Każda elektrownia przemysłowa obowiązana jest przestać właściwemu ZEO w ciągu 3 miesięcy od daty objęcia nadzoru przez Ministra Energetyki paszport elektrowni oraz przysyłać bieżąco następujące sprawozdania miesięczne:

- sprawozdania elektrowni cieplnej wg wzoru EN 16,
- sprawozdania z wykorzystania urządzeń elektrowni, wg wzoru EN 23,
- sprawozdania z wykonania kapitalnych remontów wg wzoru ustalonego przez Min. Energetyki,
- sprawozdania techniczne wg wzoru ustalonego przez Ministra Energetyki (tylko dla elektrowni kategorii I).

2. Sprawozdania wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 należy przysyłać najpóźniej do dnia 10, zaś wg ust. 1, pkt 3 i 4 do dnia 25 każdego miesiąca następującego po miesiącu sprawozdawczym.

3. Stała sprawozdawczość prowadzona będzie na zasadach ustalonych przez Ministra Energetyki w porozumieniu z Prezsem Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 8. 1. W celu umożliwienia wykonywania inspekcji (§ 6), minister resortu, do którego należą przedsiębiorstwa posiadające elektrownie przemysłowe objęte nadzorem, zapewni osobom upoważnionym przez Ministra Energetyki lub dyrektora właściwego ZEO, prawo stałego wstępu do pomieszczeń, w których znajdują się urządzenia elektrowni oraz prawo wglądu do wszystkich akt technicznych i dokumentacji ruchowej elektrowni;

2. Osobom upoważnionym przysługuje prawo żądania wyjaśnień dotyczących możliwości zwiększenia mocy elektrowni przemysłowych lub ich współpracy z siecią oraz odpisów dokumentów, planów i projektów w zakresie objętym nadzorem, które dyrektor przedsiębiorstwa posiadającego nadzorowaną elektrownię przemysłową obowiązany jest dostarczyć do ZEO w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami o zachowaniu tajemnicy służbowej.

§ 9. Inspekcje elektrowni przemysłowych powinny być zakończone protokołem zawierającym wnioski i zalecenia, podpisanym przez przeprowadzającego inspekcję i dyrektora przedsiębiorstwa lub kierownika elektrowni przemysłowej. W razie odmowy podpisania protokołu przez dyrektora przedsiębiorstwa lub kierownika elektrowni przemysłowej, powinno to być stwierdzone przez przeprowadzającego inspekcję w protokole z podaniem przyczyny odmowy.

§ 10. 1. Na podstawie protokołów przeprowadzonych inspekcji oraz sprawozdań dyrektor ZEO zgłasza na piśmie dyrektorowi przedsiębiorstwa posiadającego elektrownię przemysłową wnioski o usunięcie braków, wad i usterek mających wpływ na moc elektrowni lub na współpracę z elektrowniami zawodowymi.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, są dla dyrektora przedsiębiorstwa posiadającego elektrownię przemysłową wiążące. Na podstawie tych wniosków dyrektor przedsiębiorstwa wydaje odpowiednie zarządzenia w ciągu 15 dni od dnia otrzymania wniosków, jeśli z treści wniosków nie wynika potrzeba wydania zarządzeń w krótszym terminie.

3. Dyrektor przedsiębiorstwa posiadającego elektrownię przemysłową może w terminie określonym w ust. 2 zgłosić dyrektorowi ZEO zastrzeżenia do wniosków.

4. W przypadku gdy dyrektor ZEO nie uznaje zastrzeżeń za słuszne przedstawia wnioski wraz ze swą opinią ministrowi nadzorującemu przedsiębiorstwo posiadające elektrownię przemysłową do wydania decyzji w porozumieniu z Ministerstwem Energetyki.

W razie nieosiągnięcia porozumienia — rozstrzyga Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

5. Dyrektor przedsiębiorstwa posiadającego elektrownię przemysłową przesyła odpisy wydanych na podstawie wniosków zarządzeń dyrektorowi ZEO oraz zawiadamia go o wykonaniu zarządzeń.

§ 11. Dyrektor ZEO może zgłaszać jednostkom nadrzędnym przedsiębiorstw posiadających elektrownie przemysłowe wnioski dotyczące poziomu fachowego i obsady ilościowej personelu elektrowni przemysłowej.

§ 12. Dyrektor ZEO zapewni udzielenie konsultacji technicznej oraz niezbędnej pomocy technicznej w sprawach wymagających wysokich kwalifikacji technicznych elektrowniom objętym nadzorem.

§ 13. W razie awarii w elektrowni objętej nadzorem, mającej wpływ na działalność systemu energetycznego jego całości, Minister Energetyki zapewni pomoc techniczną w wykonaniu napraw awaryjnych w przypadku, gdy naprawy te nie mogą być wykonane przez personel elektrowni lub przez przedsiębiorstwa remontowo-montażowe resortu, do którego należy elektrownia.

O konieczności udzielenia pomocy technicznej decyduje Minister Energetyki.

§ 14. Dyrektorzy ZEO obowiązani są dostarczyć nadzorowanym elektrowniom obowiązujące w resorcie energetyki, a nie opublikowane przepisy, a w szczególności instrukcje eksploatacyjne, zarządzenia przeciwawaryjne i wytyczne dotyczące eksploatacji elektrowni oraz wykazy opublikowanych przepisów.

§ 15. 1. Ministrowi Energetyki przysługuje prawo inicjowania inwestycji w elektrowniach przemysłowych w celu lepszego wykorzystania istniejących urządzeń lub usprawnienia pracy systemu energetycznego jako całości.

2. Ministerstwo resortu, do którego należy przedsiębiorstwo posiadające elektrownię przemysłową, obowiązane jest zapewnić opracowanie założeń projektowych inwestycji.

3. W przypadku, gdy ministerstwo uważa inwestycje za niecelowe i nie może uzgodnić swego stanowiska z Ministerstwem Energetyki — decyduje Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

§ 16. Zamierzenia inwestycyjne w elektrowniach przemysłowych nowobudowanych lub powiększonych o nowe turbozespoły lub kotły, wymagają uzgodnienia z Ministrem Energetyki. Sposób postępowania przy zatwierdzaniu dokumentacji tych inwestycji reguluje instrukcja Przewodniczącego PKPG nr 98 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

§ 17. Ministerstwa sprawujące nadzór nad przedsiębiorstwami posiadającymi elektrownie przemysłowe obowiązane są przedstawić do zaopiniowania Ministerstwu Energetyki wyciągi z wniosków inwestycyjnych dotyczących elektrowni przemysłowych w stadium projektu planu, a po zatwierdzeniu planu inwestycyjnego przesyłać Ministerstwu Energetyki wyciągi zatwierdzonych wniosków inwestycyjnych w części dotyczącej elektrowni przemysłowych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

88.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOSZTÓW I POLITYKI CEN**

nr CE 3 z dnia 24 czerwca 1953 roku

(znak: CE 1 D-23-09)

w sprawie prac statystyczno-sprawozdawczych prowadzonych przez jednostki gospodarki uspołecznionej w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych.

W związku z licznymi zapytaniami Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego po porozumieniu z Ministerstwem Finansów i Głównym Urzędem Statystycznym wyjaśnia, co następuje:

1. Prace statystyczno-sprawozdawcze w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych, niezbędne dla ubezpieczających jednostek gospodarki uspołecznionej, powinny być organizowane przez zainteresowane ministerstwa i urzędy centralne w oparciu o przepisy instrukcji nr 2 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 sierpnia 1950 r. znak CE 1.D-07-03 w sprawie prowadzenia kartoteki ubezpieczeń, kontroli szkód, kontroli wpłaconych składek, kontroli storn i zwrotów oraz sporządzania sprawozdań w zakresie ubezpieczeń majątkowych i osobowych.

Instrukcję tę, zatwierdzoną przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego decyzją Nr 8252/15/52 z dnia 24 maja 1952 r., należy uważać za instrukcję ramową

2. Ministerstwa, urzędy centralne mogą aktualizować poszczególne przepisy wymienionej instrukcji i dostosowywać je do potrzeb właściwych jednostek bez akceptacji Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w części dotyczącej:

1) stosowania i sposobu wypełniania formularzy pomocniczych, oznaczonych symbolami CE 1-3 i 5-8 (§§ 2, 3, 5-17, 20-25 instrukcji),

2) przedłużenia ustalonych w § 18 instrukcji okresów sprawozdawczych i terminów sporządzania sprawozdań wg wzoru CE 4.

3. Rozszerzenie zakresu prac przewidzianych w instrukcji nr 2 oraz zmiany nie objęte ust. 2 niniejszego pisma wymagają zgody Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego zgodnie z postanowieniami uchwały Nr 196 Prezydium Rządu z dnia 22 marca 1952 r. w sprawie programu prac statystyczno-sprawozdawczych (Monitor Polski Nr A-28, poz. 410) i uchwały Nr 513 Prezydium Rządu z dnia 1 lipca 1952 r. w sprawie trybu zatwierdzania wewnętrznych prac statystyczno-sprawozdawczych (Monitor Polski Nr A-62, poz. 939 i z 1953 r. Nr A-16, poz. 223).

4. Prace ewidencyjne i statystyczno-sprawozdawcze należy ograniczyć do najniezbędniejszych czynności związanych z racjonalnym wykorzystaniem ubezpieczeń w gospodarce uspołecznionej.

5. Wzory formularzy przewidziane w instrukcji Nr 2 zostały zrationalizowane w myśl wskazań Komisji Ujednolicenia Druków, przy czym stosowany dotychczas wzór CE 2 został zastąpiony wzorem CE 1.

W związku z powyższym jednostki wymienione w ust. 2 niniejszego pisma dostosują wyjaśnienia o sposobie wypełniania poszczególnych formularzy do układu wzorów zrationalizowanych.

6. Formularze rozdzielane są odpłatnie przez Centralę Wydawniczą Druków Przedsiębiorstwo Państwowe w Warszawie, ul. Bielańska 18.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zbigniew Augustowski**

89.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ORGANIZACYJNO-PRAWNY**

nr OP1 z dnia 1 lipca 1953 r.

(znak: OP3-38/53)

w sprawie ustanawiania norm resortowych i zakładowych.

Zdarzają się przypadki powoływania przez poszczególne resorty w zarządzeniach o ustanowieniu norm resortowych lub zakładowych — niewłaściwej podstawy prawnej, jak np. dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301), własnych poprzednio wydanych zarządzeń, jak również wadliwego redagowania tych zarządzeń.

W związku z powyższym Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego wyjaśnia, co następuje:

1. Podstawą prawną do ustanowienia normy resortowej lub zakładowej może być wyłącznie art. 12 ust. 1 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz.U. Nr 15, poz. 61) — zwanego dalej w skróceniu „dekretem z dnia 4 marca 1953 r“.

2. Normy: płacy i pracy, zaspakajania potrzeb, zużycia materiałów i energii, ubytków naturalnych, kosztorysów, zaopatrzenia i obrotu nie podlegają przepisom dekretu z dnia 4 marca 1953 r.— wobec czego powinny być regulowane osobnymi przepisami wydanymi w oparciu o inną podstawę prawną niż dekret z dnia 4 marca 1953 r.

3. W zarządzeniach o ustanowieniu norm resortowych należy wyraźnie zaznaczyć, że normy resortowe obowiązują tylko jednostki podległe danemu resortowi. W zarządzeniach o ustanowieniu norm zakładowych należy wymieniać zakłady, dla których dane normy są obowiązujące.

4. Powoływanie się na Polskie Normy (PN) ustalone przed wejściem w życie dekretu z dnia 4 marca 1953 r. może mieć miejsce w przypadkach, gdy norma (PN) została uznana za obowiązującą przez Przewodniczącego PKPG w trybie ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o utworzeniu Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz o polskich normach i standardach (Dz. U. Nr 63, poz. 493), lub też gdy została zatwierdzona przez Przewodniczącego PKPG jako norma państwowa obowiązująca lub zalecana w trybie dekretu z dnia 4 marca 1953 r., gdyż tylko tak uznane za obowiązujące lub zatwierdzone normy są normami państwowymi w rozumieniu obowiązujących przepisów. W przypadkach, gdy norma oznaczona dotychczas znakiem PN, nie została uznana za obowiązującą w trybie powołanej ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. lub zatwierdzona w trybie dekretu z dnia 4 marca 1953 r. należy — zamiast powoływać się na tę normę:

- a) bądź zawarte w niej postanowienia zamieścić w ustanawianej nowej normie resortowej lub zakładowej,
- b) bądź — po porozumieniu z Polskim Komitecie Normalizacyjnym — ustanowić ją jako normę resortową lub zakładową z pominięciem oczywiście oznaczenia PN.

5. W zarządzeniach należy używać, zgodnie z art. 12 dekretu z dnia 4 marca 1953 r., wyrażenia „ustanawianie normy“, zamiast spotykanego często „zatwierdzania normy“.

6. Założeniem dekretu z dnia 4 marca 1953 r. jest powszechna znajomość norm — dlatego też niedopuszczalnym jest kwalifikowanie zarządzeń o ustanowieniu norm oraz samych norm jako poufnych, z wyjątkiem przypadków, gdy produkt, którego norma dotyczy, nie jest przeznaczony do powszechnego użytku, a służyć ma do celów specjalnych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

mgr **Z. Rzepka**

SPROSTOWANIE

W „Informacji“ stanowiącej załącznik nr 2 do instrukcji o zabezpieczeniu narzędzi i maszyn rolniczych przed korozją, ogłoszonej wraz z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 105 z dnia 20 kwietnia 1953 r. w Biuletynie PKPG nr 13, poz. 62, na str. 108 w ust. III w pkt 2 zamiast dotychczasowego brzmienia „Centrala Handlowa Przemysłu Chemicznego — Warszawa, ul. Foksal Nr 18“ powinno być:

„2. Biuro Zbytu Produktów Nieorganicznych, Gliwice, ul. Kozielska 10“.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Plac Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 860-71 w. 36.

PRENUMERATA: kwartalna 18 zł, półroczna 36 zł, roczna 72 zł

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz **Ustosozse,**

Zamówienie CPi-P/C-49 z dnia 4.VII.53 r., podpisano do druku dnia 8.VII.53 r., druk ukończono 11.VII.53 r.
Nakład 18.056 egz. Papier druk. sat. kl. VII:A/60 gr ark. 0.9.

Zam. 3433/c. Druk. „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego.

4-B-17379

CENA NUMERU 2 ZŁ.